Історія військового Романа Сікорського: мав вроджену ваду серця, але свідомо став на захист країни

Читать на русском

Історія військового Романа Сікорського: мав вроджену ваду серця, але свідомо став на захист країни

Кожен українець потрібен війську на своєму місці: не лише в тилу, але й в армії можна робити важливі справи, не перебуваючи безпосередньо на передовій.

Деякі обрали службу у військових частинах ще на етапі початку повномасштабної війни, віддавши перевагу прямому захисту країни. Інші продовжують виражати свою підтримку та відданість через інші форми діяльності: допомагаючи забезпечувати армію, надаючи медичну або психологічну підтримку, або навіть просто підтримуючи морально воїнів та їхні родини. Однак кожне ім'я є важливим в нашій історії. Бо саме звичайні громадяни, що стають борцями в часи війни, відображають справжню силу і дух нації. Їхня мотивація – не просто вижити, а захищати та зберегти свою державу, власну культуру і спадщину для майбутніх поколінь.

З перших хвилин повномасштабного вторгнення Росії в Україну "Букви" системно фіксують злочини Росії, документують історії постраждалих та загиблих українців. Сьогодні розповідаємо історію українського військовослужбовця, розвідника Романа Сікорського за позивним "Шрек". Це хроніки відданої боротьби, що стала можливою з четвертої спроби, але тривала до останньої самопожертви. Боронячи територіальну цілісність та незалежність держави, Роман брав активну участь у важливих бойових операціях на найгарячіших напрямках фронту, зокрема в Запорізькій та Донецькій областях. Більше про те, як Роман врешті підписав контракт попри відмови в приєднанні до війська через стан здоров'я, поклик до розвідницької місії, стримування військ поблизу селища Вербове й мрії про його деокупацію – в матеріалі для "Букв" ділиться мати захисника – Наталія Сікорська. Також в матеріалі залучено спогади друзів та близьких Романа.

До повномасштабної війни Роман Сікорський все свідоме життя був пов'язаний з технікою, завжди майстрував, обожнював мотоцикли й швидкість. Для нього це було не лише хобі, адже Роман здобув вищу освіту як механік, працював на СТО й присвячував цьому своє довоєнне життя. Водночас, як пригадує сестра Богдана, в дитинстві майбутній захисник вже не приховував потяг до військового, а саме авіації.

"Рома міг не спати всю ніч, бо ремонтував двигун… Іноді порівнював цей процес із хірургічною операцією. Він міг годинами говорити про це, пояснюючи найменші деталі. Мріяв про байк. Хоча я, як мама, була проти. Бо знала його пристрасть до швидкості й боялась за його життя та здоров'я, адже тут він був вразливим. Але з часом зрозуміла, що Рома занадто наполегливий, щоб відмовитись від своєї мрії. Тож він працював і заробив кошти на байк самостійно", – ділиться мати Романа.

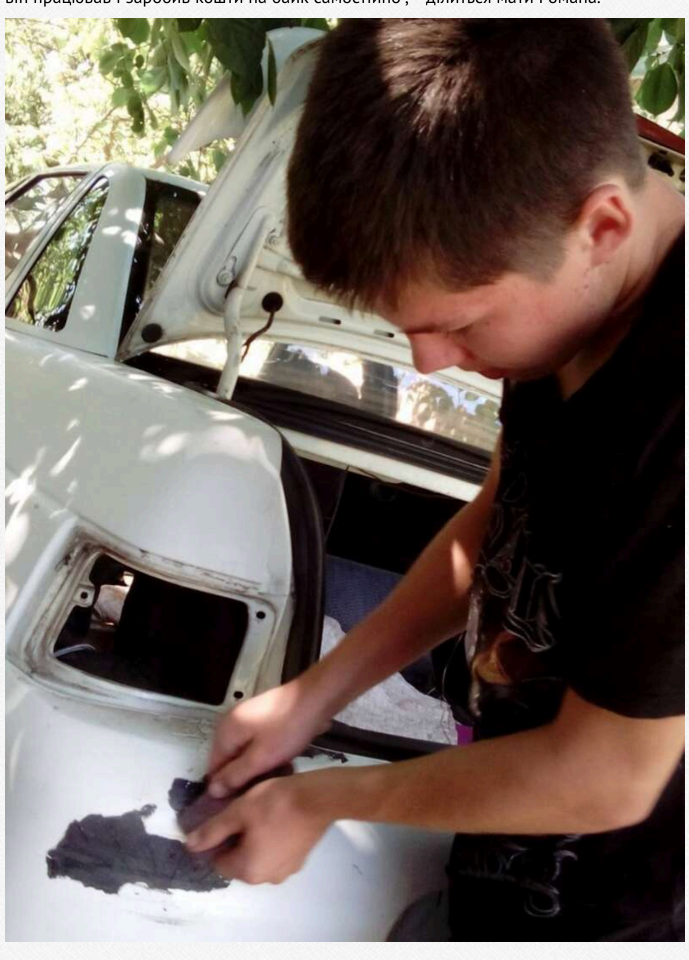

"Ми з Ромою ділили одну кімнату. І я, як його рідна сестра, часто засинала під відео про військову техніку. Для мене, дівчинки 10 років, було відомо як виглядають Апачі та Мі -35. Який гелікоптер сильніше та яка різниця між ними. Дуже його цікавила військова авіація. Часто грав в симулятори такої авіації та пояснював мені все, що відбувалось на моніторі.

Рома – це людина, яку я знаю все своє життя, від самого мого народження. Завжди були разом, розмовляли про все, годинами. І як всі діти, майже одного віку, часто могли сваритись, та навіть в такі моменти він завжди був поруч, підтримував, захищав. Той самий справжній старший брат. Рома гарно малював в дитинстві, що завжди якось приховував, навіть на уроці з образотворчого мистецтва намалював малюнок на тему "натюрморт", просто кошика, а коли запитали "Рома, а де ж твій натюрморт?", відповів: "він там в кошику, під кришечкою", – пригадує Богдана.

Однак, як зазначають близькі Романа, з розгортанням широкомасштабної війни, він змінився: став більш серйозним, почав менше жартувати й потроху закриватися у собі. Роман ніколи не був залучений до війська, але чітко розумів, що боронити державу в цих реаліях – його громадянський обов'язок. Тоді він почав їздити до військкомату, аби поповнити сили держави, однак декілька разів отримував відмову. Все через хворобу, яка фактично звільняє від служби.

"У Романа була вроджена вада серця. Панацеєю мала стати пересадка. Але це велика черга і першочергово оперують тих, хто чекати не може. В нашому випадку до часу прив'язки не було, а відігравав роль спосіб життя, навантаження та емоційний стан. Через кілька років повідомили, що вже цю ваду можна усунути не лише пересадкою. Почали робити операції на "відкритому" серці. Та лікарі нам відмовляли, бо був дуже великий ризик… У ТЦК розуміли, що у стресовій ситуації може статись непоправне, до того ж загине не лише він, а і його побратими. Тому і були відмови. Але знову його наполегливість…", – розповідає Наталія.

Врешті, з четвертої спроби, захисник підписав контракт з Житомирською військовою частиною, звідки й почався шлях Романа як воїна. Вже 29 серпня 2022 року він одягнув військову форму і поєднав своє життя з армією. Пройшов навчання, потім місяць, поблизу лінії фронту, проходив практикум. Коли інші майбутні військові почали обирати підрозділ, Роман і його друг, а згодом побратим – твердо вирішили обрати шлях розвідників. Для Романа цей вибір є символічним, адже ще змалку він дуже пишався своїм дідусем, який також був розвідником під час Другої світової.

"Роман провів у районі Мар'їнки, Донецької області, рік. Без жодного дня відпустки. Після шести днів перепочинку їх перевели у Вербове, що на Запоріжжі. Про роботу майже не говорив. Їх операції мали гриф "Засекречено". Розмови були про побут, про здоров'я обов'язково. Те, що там пекло – ми самі знали. Вже у відпустці розповів ситуацію, коли вони вижили тільки завдяки тому, що в окупантів закінчились міни…", – ділиться Наталія.

Мар'їнка практично прилягає до околиць окупованого Донецька, тому з 2014 року стала однією з найгарячіших точок російсько-української війни. Вже з початку повномасштабного вторгнення інтенсивність атак зросла, місто перетворили на руїни, де людей не залишилося… Бої за Мар'їнку тривали майже два роки. У грудні 2023 року лінія фронту перемістилася вже на околиці міста. Власне, опісля, Романа прикомандирували до 82-ї бригади для виконання їх прямих обов'язків на Запоріжжі.

"Важко сказати про внутрішні зміни. Я бачила того самого Рому, який любить жартувати, завжди оптиміст… Але й бачила його погляд. Він став іншим. Одразу було помітно, що він бачив пекло, біль, дивився смерті в очі. Це не можна описати словами. Це можна побачити лише в очах воїна" , – Наталія про зміни сина.

"Якось ми розмовляли і він сказав пророчу фразу: "Я буду вічно молодий". На жаль… Він тепер назавжди той юний та мудрий чоловік. Який не знає слова "неможливо". Та з настільки чистою, доброю і світлою душею… Навіть після пережитого пекла на землі, завжди знаходив час позвонити, написати… І… Він став з веселого хлопця більш спокійніший. Менше розповідав про себе, але завжди все розпитував в близьких. Навіть там, на фронті, під обстрілами, коли я ділилась незначними проблемами, наприклад, хвилювання перед екзаменами. Для нього це була справа, яку потрібно вирішити, а в першу чергу попіклуватися про те, щоб я психологічно почувалась добре та спокійно…", – ділиться Богдана.

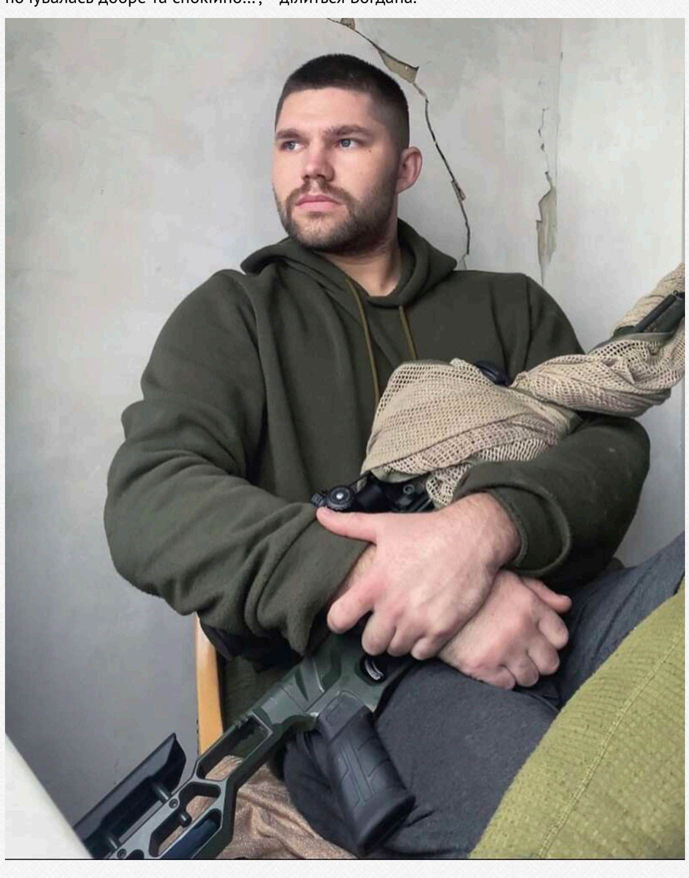

Власне, на початку року Роман опинився на позиціях у селищі Вербове, що постійно зазнає штурмів ворога. Власне, у січні 2024 року, загальна ситуація на цьому напрямку набула активного наступального характеру зі сторони російських військ. Як розповідають близькі захисника, Роман мав мрію звільнити окуповане село, тож активно долучався до бойових місій.

"Він дуже любив своє рідне село. Вербове трохи схоже на наше. Але він побачив його вже спустошеним, розбитим, зовсім без людей. Ніби мертвим. Він хотів, щоб там, як в сотнях інших міст і сіл, знову вирувало життя. Хоча і не встиг цього зробити, але своїм життям стримував навалу окупантів на інші села.", – пояснює мати.

Наталія пригадує, що найстрашнішу звістку вона почула 25 січня, від дівчини побратима Романа, яка зателефонувала зі словами: "Ви мама Роми? Вам вже подзвонили?". Тоді жінка зрозуміла, що трапилось те, чого вони боялись найбільше, адже зв'язку з Романом не було вже з 21 січня. Як виявилося, побратим Романа також загинув.

"Рома і Богдан всю службу були разом. Рома помер у Богдана на руках. На нього був скид ВОГа з дрона. Але через щільний обстріл тіло Роми не могли забрати. Богдан так і не зміг нам повідомити про Рому. Хотів спочатку винести його з поля, однак загинув через день, 24 січня. Нам спочатку повідомили, що наш син зник безвісти. Така процедура, якщо тіло не можуть забрати. 7 лютого нам підтвердили загибель.

9 лютого ми вже змогли поховати нашого сина. Минуло вже 3 місяці та біль не проходить. Хоча після поховання відчула якесь ніби полегшення, що він вже "вдома". Може мене хтось за це й осуджує, але ми провели нашого сина в останню путь як Героя. Ми маємо куди прийти. А в ті дні, коли він рахувався зниклим, ми були в такому стані, ніби світ зупинився, хотілось самим зникнути, від безсилля не хотілось жити", – спогади Наталії.

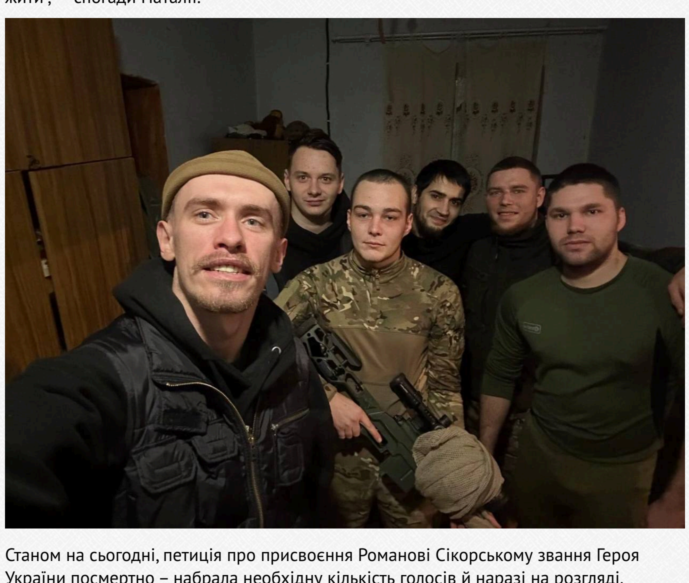

Станом на сьогодні, петиція про присвоєння Романові Сікорському звання Героя України посмертно – набрала необхідну кількість голосів й наразі на розгляді. Водночас рідні захисника прагнуть продовжувати розповідати про його військовий шлях, аби пам'ять про Романа залишилась в історії передусім не як професійного військового, а як сина, друга й звичайну людину, яка одного дня свідомо стала на захист держави, але не покинула мрії про сім'ю та мирне життя у своїй країні.

"Хочемо, щоб його пам'ятали таким, яким він був завжди: веселим, ініціативним, працьовитим, наполегливим, із загостреним почуттям справедливості. Таким, як його пам'ятають зараз – нашого Рому за кермом свого улюбленого БМВ…", – підсумовує Наталія.

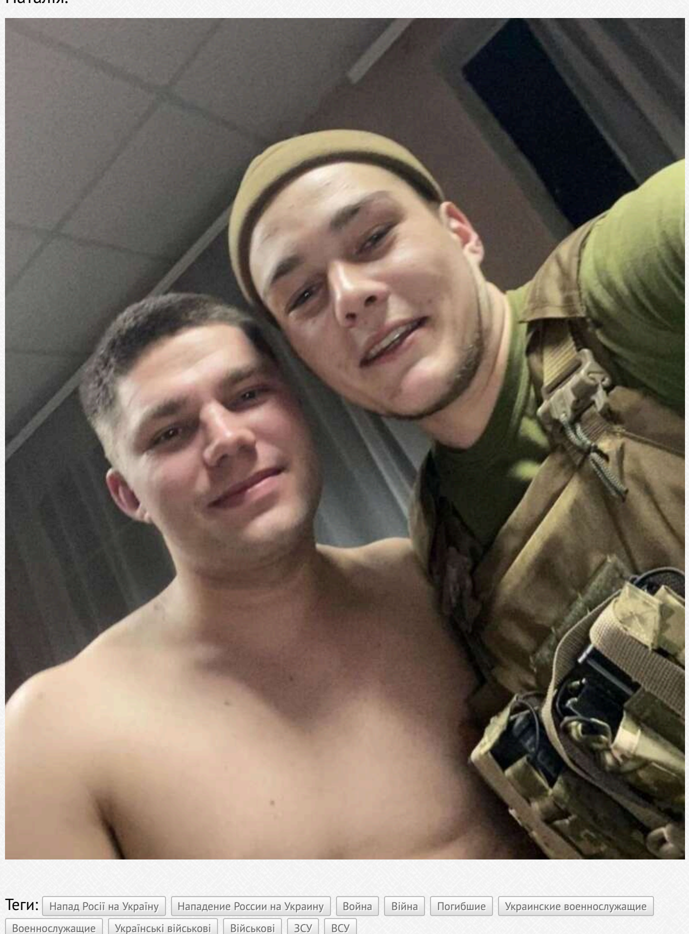

Теги: Напад Росії на Україну | Нападение России на Украину | Война | Війна | Погибшие | Украинские военнослужащие | Военнослужащие | Українські військові | Військові | ЗСУ | ВСУ

Юлія Більченко
ВИПУСКОВИЙ РЕДАКТОР

03 травня 2024 г., 20:20 | Переглядів: 2191 | Коментарі: 0

Роздрукувати | Надіслати товаришу

Коментарі:

comments powered by Disqus

2013-2026 © АНТИКОР — національний антикорупційний портал

Реклама на сайті • Наші партнери

Політика конфіденційності

Використання матеріалів сайту дозволено лише за наявності активного гіперпосилання на джерело. Усі права на тексти, зображення, фотографії та відеоматеріали належать їх авторам.

0.042834